

Pohádky z českého království

František Zacharník



Pohádky z českého království

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



František Zacharník

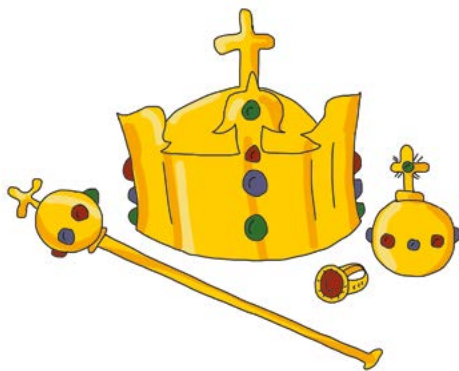
Pohádky z českého království – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA** a.s.

Pohádky z českého království

František Zacharník



Ilustrovala Petra Hauptová Řezníčková

CPress
Brno
2018

Obsah

Proč se tak jmenujeme (Praotec Čech)	5
O dcerách Krokových a silákovi (Kazi, Teta, Libuše, Bivoj)	13
O kněžně a Oráčovi (Libuše a Přemysl)	21
O věrném Šemíkovi (Horymír a Šemík)	29
O Otci vlasti (Karel IV.)	37
O královském kouzelníkovi (Žito)	45
O hliněném obrovi (Golem, král Rudolf II.)	53
Jak Brňané přelstili Švédy (Obléhání Brna)	63

Jmenuji se Eliška a moje o trochu starší sestřenice je Sára. Když jsme byly malé, vymýšlel nám děda pohádky. Byly o princeznách, o princích, králich a dalších obyvatelích pohádkových hradů. „Ale taky to byly pohádky o zvířatech nebo o divadle,“ ozvala se Sára. „A nakonec z toho byly knížky i pro jiné děti, nejen pro vás,“ řekl děda. „Bez vaší pomoci bych se ale neobešel, to vy jste mi vyprávěly o svých kamarádkách a kamarádech, později spolužácích, a tak příběhy vznikaly. Jenomže teď už jste obě velké a zajímají vás jiné věci než pohádky. Proto vás, moje nejmilejší princezny, propouštím ze svých služeb,“ prohlásil slavnostně děda. „Nééé,“ volaly jsme obě. „My chceme pohádky! My chceme pohádky!“ Křičely jsme, trochu z legrace, jako někde na fotbale nebo na hokeji. Myslím, že to dědu potěšilo. „Dobrá, беру vás zpět. Ale nebude to lehké. Tentokrát budeme dětem vyprávět pohádkové příběhy z dávných dob naší země.“ „A čím začneme?“ chtěla vědět Sára. „Nejstaršími pověstmi – to jsou přece vlastně pohádky. Začátek našeho vyprávění bude o tom...



Proč se tak jmenujeme

V naší zemi byly kdysi dávno stejné hory jako dnes, hluboké lesy, malé potůčky i dravé řeky. V lesích bylo plno všelijaké zvěře, v korunách stromů hnízdilo mnoho ptáků, řeky zase byly plné ryb. I počasí bylo stejné jako dnes. Na jaře se všechno zelenalo, kvetly krásné květiny, v létě hřálo slunce. Podzim barvil listí všemi barvami. A v zimě padlo hodně sněhu, který byl bílý jako... nu, jako sníh. Chybí vám tu něco, nebo někdo? Ano, správně. Nebyli tu žádní lidé. Ale to se mělo časem změnit...

Daleko odtud, v jiných krajích, lidé žili. Byli pokojní a pracovití. Uměli už leccos pěstovat, aby se uživili. Dokázali si ochočit i některá zvířata, aby měli mléko a maso, dovedli se ubránit divoké zvěři a získat lovem další potravu. Přesto se jim nežilo dobře. Jednou za čas jejich osady napadali nepřátelé a ti jim zapalovali dřevěné chýše, brali zásoby uložené na zimu, zaháněli dobytek. Jejich přesile na koních a jejich zbraním se dalo jen těžko ubránit. Muži totiž chránili hlavně své ženy a děti, sami utřžili mnoho ran.

Po jednom z dalších hrozných přepadení se sešli zástupci stejně sužovaných osad té krajiny, aby se poradili, co dál. Nemohli se ale shodnout, až si vzal slovo vůdce jednoho mocného rodu zvaný Čech. Byl to muž statný a moudrý tak, že k němu často chodili pro radu i ze širokého okolí. „Přátelé, bratři Slované. Dlouho jsem o všem přemýšlel. Napadá mě jediné – musíme se vydat hledat novou zem, novou vlast, kde budeme žít v klidu, míru a radostech!“ Chvilku bylo ticho. Všichni byli ohromeni tím smělym návrhem. „Měli bychom opustit své domovy, zemi, kde žili naši předkové?“ volal jeden z mužů.